31761 06585438 2

BRIEF
PGB
0059637

From the Collection
of the late

JOHN LUCZKIW

ЇЧОВИЙ СПІВАНИК

EX LIBRIS
ІВАНА
ЛУЧКОВА

СІЧОВИЙ

СПІВАНИК

Sichovyi spivanyk

ЦІНА 25 ЦЕНТ.

Brief
PGB
0059637

1916.

Накладом Руської Книгарні ім. Т. Шевченка
в Ню Йорку.

Хто з Вас, Братя не чув про славну Січ Запорожську? Чи є між нами такі, що не зачували або не читали про наших славних Козаків, про завзятих лицарів - войовників Січи Запорожської?

Хто через сотки літ хоронив культурну Европу перед диким магометанським світом, що все нищив огнем і мечем.

Се Козаки Січи Запорожської були в першій мірі оборонцями европеської культури перед бісурманською навалою.

Хто боронив українську землю перед нападами татарських орд? Чи може польський король, може польська шляхта, може польська держава, до якої тоді належали українські землі? Ні, — щераз ні!

Сам український народ, власною силою, грудьми своїх найлучших синів, Січовиків, відбивав наїзди татарських орд від українських земель, та спас в той спосіб не тільки Україну, але також і Польщу від загибели.

Тимчасом польська шляхта розпаношила ся на Україні, та з гарної вдячности за добро, накинула пута неволі на український люд.

Та підняв ся гнів в душі народа проти нового ворога. І хто-ж знова інакший, як не Січовики з своїм гетьманом Богданом Хмельницьким, підняли український народ до кривавої розправи зі шляхтою?!

Давно сї часи минули. Давно Запорожська Січ перестала істнувати.

Однак дух козацький, дух Січовиків, далі жнве в серцю нашого народа.

Коли в Галичині розгоріла знова завзята боротьба з польськими панами, з шляхоцькими порядками та польским урядом, дух давних Січовиків - козаків, дух борців за волю, за правду, за поступ віджив у цілій своей силі. —

Як гриби по дощі, почали рости січові та сокільські товариства по селах і містах. Вся молодь - хлопці та дівчата — все, що найкрасше між нашим селянством та робітництвом — стануло під січове знамя. А на знамени січовім зайснів клич, винятий із серця живого народу, що з вірою в певну побіду йде до бою за гарну будучність:

Воля Українському Народови!
Осьвіта - Поступ - Справеливість - Демократія!

Поборов український нарід своїм січовим духом і завзятєм ворогів турецьких, татарських та шляхецьку Польщу.

Поборе і поконає нового ворога! Темні сили урядової Росії, що старають ся прибити українську душу, українську мову та знищити, знеслї, поступові стремління нашого народа — нам не страшні, доки січовий дух та завзятє Запорожців живе в наших серцях!

До вжитку численних січових орґанізацій і товариств в Америці і в Канаді, та для підбадьореня духа українських поселенців на заморській чужині — виданий сей збірник найгарнійших січових пісень.

Ню Йорк, в вересни, 1916.

В ГОРУ ПРАПОР!

(На ноту: Забудь же доню на нього).

Високо стяг наш піднесім,
Прапор наш малиновий,
Ставаймо в гурт усї при нім
До бою все готові.

Хто хоче щастя, свободи,
У кого орлі крила,
До нас у Сїч, до нас в ряди,
У злуцї міць і сила.

Як скріпне тїло й дух зросте,
Могутною Сїч стане,
Колишна слава оживе,
Рабства пірвемо кайдани.

Сини катованих батьків,
Під стяги Сїчовії!
Не зломлять з'єднаних борцїв
Ворожих сил затії.

У карних кадрах наша рать
Готова що хвилини
Бороти ся, житє віддать
Для щастя Украіни.

І щастє те добудем ми
Роками тридів, бою,
Щоб наших нащадків сини
Втїшились свободою.

НАШ МЕЧ І КЛИЧ.

(На ноту: "Де згода в семействі").

У Сїчи! У Сїчи!
Єднаймось, Брати!
Лиш в них красшу долю
Ми зможем знайти...
За правду і волю,
За красшую долю
Віддаймо житє...
Наука і праця —
Се нажі мечі!
А правда і воля —
Се наші кличі!
А в правдї, в науцї,
А сїчовій злуцї
Побіда буде!

Ту пісню треба сьпівати на початку всяких зборів і вправ та на комерсах.

ЗАСЬПІВАЙМО ПІСНЇ!

(На ноту: "Прогуляєм сю ніч").

1.

Засьпіваймо пісні, Товариші мої!
Заховаймо журбу на самім серця днї...
Засьпіваймо пісьні Товариші мої!
На журбу ворогам, на радість Відчинї. (2 рази).

2.

Скиньмо смуток з душі, любі Товариші!
Засьпіваймо на розраду собі.
Засьпіваймо пісні (2 рази)

3.

Та згадаймо давну нашу бувальщину,
Наших славних борців за рідню Вітчину.
Засьпіваймо пісні (2 рази)

4.

Гей згадаймо борців, лицарских козаків,
Що поклали житє за свободу братів.
Засьпіваймо пісні (2 рази)

5.

Най же пісні пливуть, най гріють нашу грудь
Всьо нам взяли враги, пісні лиш не возьмуть.
Засьпіваймо пісні (2 рази)

6.

Най луняє наш сьпів і про тих кобзарів,
Що будили зі сну України синів.
Засьпіваймо пісні (2 рази)

7.

Помянїм Тараса, Ґенїя - кобзаря,
Що неволю терпів за свій люд від царя.
Засьпіваймо пісні (2 рази)

8.

Та згадаймо ще тут і весь робочнй люд,
Пошануймо єгі піт кровавнй і труд!
Засьпіваймо пісні (2 рази)

9.

Слава чесним борцям! Ганьба лютим катам!
Що пють кров їх і піт, а не знимуть кайдан.
Засьпіваймо пісні (2 рази)

10.

Ми-ж єднаймось усї, дїти одной сїмї!
А буде сила в нас, побідимо в борбі...
Засьпіваймо пісні (2 рази)

11.

А як вже побідим, засьпіваєм наш гимн:
"Ще не вмерла!"—а враг щезне тодї мов дим..
Ще не вмерла Україна і сила і воля,
Ще нам братя молодії усьміхнеть ся доля. і тд.

Любомір Селяньский.

СЇЧОВІ ПІСНЇ.

(На ноту: "Який то вітер шумно грає.)

1.

Яке то сонце засіяло
Й додало нам жизненних сил?
Яке то війско в нас повстало,
Мов запорожці із могил?
Наша Сїч, славна Сїч на ввесь сьвіт,
Вона донька є Запорожа!
Там у нїй гуртував ся від лїт
Народа красний цьвіт,
Нас не поборе міць ворожа,
За нами ввесь народ стоїть.

Козацький дух у нас панує,
Пливе у нас козацька кров,
Душу завзятє нам гартує
І до України любов.
Наша Сїч, славна Сїч і т. д.

Наш клич то єдність і просвіта
І свідомість відвічних мук,
Не щезне наше горе з сьвіта,
Як не доложим своїх рук.
Наша Сїч, славна Сїч і т. д.

Ми знаємо свої всї сили,
Нас не лякає лютий бій!
Боротись мемо до могили
І визволимо нарід свій.
Наша Сїч, славна Сїч і т. д.

Прийде пора, народний кате,
Добро загарбане віддаш...
Незнає наша Сїч прохати!
Хто проти Сїчи, — воріг наш.
Наша Сїч, славна Сїч і т. д.

2.

(На ноту: Не пора, не пора, не пора).

Гей у Сїч, гей у Сїч, гей у Сїч
Приступаймо старі й молоді.
Най щезає недоля народная пріч,
Як той камінь у бистрій воді.

Гей у Сїч, гей у Сїч, гей у Сїч
Хто бажає позбутись біди,
Хто зазнав вже нещастя і злиднїв безлїч,
На пораду до Сїчи іди.

Гей у Сїч, гей у Сїч, гей у Сїч
Там завзятє сталить нашу грудь.
Як лиш хочеш прогнати безпросвітну ніч,
Рідний брате, сїчовиком будь.

Гей у Сїч, гей у Сїч, гей у Сїч
Хто Українї хоче служить
І утерти слезу з темних народніх віч,
Під прапор сїчовий най спішить.

3.

(На ноту: Де згода в семействі).

Гей хлопці-молодці ступаймо у Сїч
Сїчовиком бути, — найкрасша річ!
Там всї козацькі дїти
До жерела просвіти,
До Сїчи йдуть гуртом.

Батьки Запорожцї боролись як льви,
Лиш за Украïну терпіли вони.
Підемо їх слїдами!
Боротись з ворогами,
Се наш могучий клич.

Сїч наша до бою з катами іде,
За правду, за волю й на муки піде!
Умерти в лятим бою
За народною волю, —
Для нас найбільша честь.

4.

(На ноту: Чом, чом, чом дївчино, знов).

Стань, стань, стань дївчино ти
І хвильку хоч одну (2) поговори.

Проч, проч, проч іди, щезай
Тобі не пара я (2) ти теє знай.

Чом, чом, чом та не збреши!
Тобі не пара я, (2) правду скажи.

Знай, знай, знай, щобись привик
Мій чоловік буде (2) лиш сїчовик.

5.

(На ноту: Ой ходила дівчинонька беріжком).

Ой ходила дівчинонька беріжком, (2)
Підганяла козаченька батіжком. (2)

Ой, чим-же я, моя мила завинив, (2)
Що я тебе, красна зірко, прогнівав? (2)

А де ти, мій козаченьку, пробивав, (2)
Як у Сїчи красні пісні хор співав? (2)

Де ти блукав козаченьку, похвались, (2)
Як у Сїчи ми читали часопись? (2)

Вже не зроблю сего, мила, Боже крий! (2)
Як не прийду раз до Сїчи,— тоді вбий. (2)

ГИМН РУСКИХ ХЛОПІВ РАДИКАЛІВ.

Написав Іван Франко.

Який то вітер шумно грає
Від Сяну, Прута до Карпат?
Яке то диво визирає
Із тих нужденних хлопских хат?

Ґей-же враз, гейже враз гукнемо
Аби й сліпії нас пізнали:
"Ми є ті, що вас всїх кормимо,—
За всїх вас терпимо, —
Ми рускі хлопи падикали,
Що звергли темноти ярмо!"
Ми ті, що гнули ся як лози,
Були покірні як вівця,

Коприм неводя кров і сльози
Ще не доїхали кінця.

Ми ті оферми, ті рекрути,
Гарматне мясо на війну,
Ті, що їх кривди й голод лютий
Жене за море в чужину.
Гей-же враз і т. д.

Ми ті, котрим заперті двері,
Запертий до свободи шлях,
Ми маєм права на папері,
А обовязки на плечах.
Гей-же враз і т. д.

Та вже недовго тої муки!
Нам час не дати ся на глум:
Здіймуть ся дружні хлопскі руки
І просьвітліє хлопский ум!
Гей-же враз і т. д.

Ми хочем вчитись, поступати,
Бо кривда є сестрою тьми:
Для себе хочем працювати
І бути люди між людьми!
Гей-же враз і т. д.

А всіх, що явно або тайно
Нам ладять пута ярем
Всіх дармоїдів радикально
Ми з свого краю виметем!
Гей-же враз і т. д.

Сїчовий хоружний.

НАШ НАРОДНИЙ ГИМН.

Ще не вмерла Україна,
Ні слава, ні воля,
Ще нам, братя молодії,
Усьміхнеть ся доля.

Згинуть наші вороженьки,
Як роса на сонци, —
Запануєм і ми братя
В нашій сторононці.

Душу тїло ми положим
За нашу свободу
І покажем, що ми братя
З козацького роду.

Так як станем разом, братя,
Від Сяну до Дону,
В своїм краю панувати
Не дамо нїкому.

Чорне море ще всьміхнеть ся,
Днїпро ще зрадіє,
Ще над Галич, Биковину
Доленька наспіє.
Душу тїло...

Сильна воля, праця щира
Ще свого докаже,
В Україні ще ся волї
Пісонька розляже.

За Карпати відобєть ся,
Згомонить степами,

України слава стане
Поміж народами.
Душу тїло...

З наших предків кожи дерли,
На паль їх вбивали,
А таки нас не пожерли
Вороги зухвалі.

Плила кровця, червонїла
Степи і могили —
Наші груди запалила
Огнем волї й сили...
Душу тїло...

Що козацтву не удалось —
Те нам довершити,
Ворогів десь тільки взялось —
Треба їх провчити!

Рідний краю, Україно,
Благослови дїти,
Йдем за тебе, за єдину
Боротись, терпіти,
Душу тїло...

НЕ ПОРА!...

Не пора, не пора, не пора
Москалеви й Ляхови служить:
Совершилась України кривда стара, —
Нам пора для України жить.

Не пора, не пора, не пора
За невигласків лить свою кров,
І любити царя, що наш люд обдира, —
Для України наша любов.

Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор!
Най пропаде незгоди проклята мара!
Під України єднаймось прапор!

Бо пора се велика єсть:
У завятій, важній боротьбі
Ми поляжем, щоб волю і славу честь,
Рідний краю, здобути тобі!

Іван Франко.

РОЗВИВАЙ СЯ, ТИ ВИСОКИЙ ДУБЕ....

Написав Іван Франко.

(На звісну ноту.)

Розвивай ся, ти високий дубе,
Весна красна буде!
Розпадуть ся пута вікові,
Прокинуть ся люди.

Розпадуть ся пута вікові,
Тяжкії кайдани,
Непобіджена злими ворогами
Україна встане.

Встане славна мати Україна,
Щаслива і вільна,
Від Кубані аж до Сяна річки
Одна нероздільна.

Щезнуть межі, що помежували
Чужі між собою,
Згорне мати до себе всї дїти
Теплою рукою.

"Дїти-ж мої, дїти нещасливі,
Блудні сиротята,
Годї-ж бо вам в сусїд на услузї
Свій вік коротати!

Піднимайтесь на сьвятеє дїло,
На щирою дружбу,
Та щоби ви чесно послужили
Для матери службу.

"Чи ще-ж то ви мало наслужились
Москві і Ляхови?
Чи ще-ж то ви мало наточились
Братерської крови?

"Пора дїти, пора поглядїти
Для власної хати,
Щоб газдою не слугою
Перед сьвітом стати!"

Розвивай ся ти високий дубе,
Весна красна буде!
Гей вставайте, єднайте ся,
Українські люди!

Єднаймо ся, братаймо ся
В товариства чесне,
Най братерством, щирими трудами
Україна воскресне!

ГИМН.

Вічний революцйонер —
Дух, що тїло рве до бою,
Рве за поступ, щастє й волю,—
Він жиє, він ще не вмер.
Нї попівськії тортури,
Нї арештів царських мури,
Анї війська муштровані,
Нї гармати лаштовані,
Нї шпіонів ремесло
В гріб єго ще не звело.

Він не вмер, він ще жиє!
Хоч від тисяч лїт родив ся
То аж вчора розповив ся
І о власній силї йде! —
І простує ся міцніє,
І спішить туди, де днієѣ...
Словом сильним, мов трубою
Мілїони зве з собою,
Мілїони радо йдуть,
Бож се голос *ду*ха чуть.

Голос духа чути скрізь:
По курних хатах мужицьких,
По варстатах ремісницьких,
По місцях недолї й слїз.
І де тілько він роздасть ся,
Гинуть сльози й сум нещастя,
Сила родить ся й завзятє —
Не ридать, а здобувати

Хоч синам, як не собі,
Кращу долю в боротьбі.

Вічний революційонер —
Дух наука, думка воля
Не уступить пітьмі поля,
Не дасть спутатись тепер,
Розвалилась зла руїна,
Покотила ся лявіна, —
І де в скіті тая сила,
Щоб в бігу її спинила,
Щоб вгасила, мов огень,
Розвидняючий ся день?...

ВЗЯВ БИ Я БАНДУРУ...

Взяв би я бандуру настроїв, заграв,
Щоби голос пісні до небес лунав.

Нивами водами понад лугів цьвіт
Гей летіла-б пісня у далекий сьвіт.

Линула би пісня, мрій моїх дитя,
Між зневіру внесла новий клич життя.

До борби кріпила за добро, красу,
За бездольний нарід, за справу сьвяту.

Линула би пісня, гей той цьвіт вишень,
Солодка як мрія, палка як огень.

А де-б не торкнулась крайчиком крилець,
Там спливала-б радість до сумних сердець.

---

* * *

Довкола глухо, довкола сумно —
і край коханий як чорне трумно,
як чорне трумно, що в ньому воля—
трудна мертвецьки народня доля...
Чи в вік заснула і край і люди?
Чи вже прокиду зі сну не буде?

Ой буде, буде! Дивіть— зірниця
встає зза моря огнянолиця —
огнянолиця, в сльозах купалась,
в пожарах грілась, кровю вмивалась...
Дивіть як нічку розбила темну,
вкрасила сяйвом Русь під'яремну!

Вкрасила сяйовом і знай говоре:
Здійми ся, серце народу хоре,
зі сну розпуки ти підніми ся,
вином надії на бій скріпи ся!
Ще хвильку... болі і жертви й рани—
а там — побіди днина настане.

МАРШ СІЧОВИЙ.

(Сьпівати по два вірші нараз, ане по одному)

Гей! там на горі Сїч іде,
Гей! малиновий стяг несе
Гей! малиновий—наше славне товариство
Гей! машерує — раз, два, три!
Гей! на передї кошовий,
" як той орел степовий

Гей! як той орел — наше славне това-
" а по заду оса, ул, риство і т. д.)
" твердий хлопець, як той мур — і тд.
" а по боках четарі
" то сторожі огневі — і т. д.
" отамане батьку наш,
" веди, батьку, вперед нас — і т. д.
" не залле нас вражий вал,
" бо з нас кождий радикал — і т. д.
" молод хлапче позір май,
" та до Сїчи приставай — і т. д.
" наша Сїча дорога,
" як та мати всїм одна — і т. д.
" повій вітре з синих гір,
" на прапор наш, на топір — і т. д.
" повій вітре зі степів,
" дай нам силу козаків — і т. д.
" дай нам силу й відвагу,
" Україні на славу. — і т. д.

ГУЦУЛЬСКА ПІСНЯ.

(На ноту пісні "Гей там на горі "Сїч" іде")

Гей, Чорна Гора зрадїла
" як "Сїч" славну — узріла,
Гей, як "Сїч" славну — Наше славне то-
" машерує раз, два, три. (вариство)
Гей, і Черемош звеселїв,
" як почув козацкий сьпів.

Гей, і той Гуцул не той став,
" як червону ленту вбрав.

Гей, Гуцул коня сїдлає,
" на гуцулку моргає:

Гей, ти гуцулко, зазуліко
" йди до "Сїчи" голубко.
Гей, бо "Сїч" славна встанова,
" нашой слави обнова.

Гей, чи ти Гуцул загорів,
" полонини заподів?
Гей, чи ти Гуцул не здоров,
" що в голованці пішов?

Гей, ще ти Гуцул не здурів,
" щоб боятись паничів.
Гей, ти Гуцуле — стороже,
" кинь лябаску, небоже.

Гей, пильнуй жінки і хати,
" та учи ся читати.

Гей, кинь горівку палену,
" тай пий воду студену,
Гей, тай горячий пий чайок,
" щоб був добрий голосок.

Гей, Гуцул чести стережи,
" рук нїкому не лижи,
Гей, та нїкому не кланяйсь,
" та до "Сїчи" пригортайсь!

Гей, радикалом кріпким будь,
" батьків слави не забудь!
Гей, з "чорнов хмаров" поборись
" чорноризцям не корись.

Гей, та заграйте в трембіту,
" пустїть голос по сьвіту

Гей, пустіть голос горами,
" що і Гуцул з долами!

Гей, щоби сьвіт до того звик,
" що і Гуцул Сїчовик!
Гей, славний Довбуш, пробудись!
" на Гуцулів подивись!

Гей, ти Довбуше, ватажку,
" дай нам силу юнацку!
Гей, дай нам ясний твій топір,
" щоб він волю вніс до гір.

Гей, та не бити - рубати,
" та до купи скликати!

СЇЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту: "Ой сніг плющіть і мороз тріщить")

Гей Сїч іде,
Красен мак цвите!
Кому прикре наше дїло, —
Нам воно сьвяте.

Гей Сїч іде,
Топірцями брень!
Кому люба чорна пітьма,
А нам ясний день!

Гей Сїч іде,
Мов пчола гуде....
Разом руки, разом серця,
І гаразд буде.

Гей Сїч іде,
Підківками брязь!
В нашій хатї наша воля,
А всїм зайдам зась!

СІЧОВА ПІСНЯ.

Ой зацвила черемшина, з неї цьвіт приупав.
Гей-ей! Гей! З неї цьвіт приупав!

Машерують козаченьки, бо такий приказ впав,
Гей-ей! Гей! Бо такий приказ впав.

Подиви ся моя мамо, тай у ту кватиру,
Гей-ей! Гей! і т. д.

Спускає ся "Січ" преславна з гори на долину,
А мій милий, чорнобривий, в сам-перед ступає
І ясною булавою на всї боки махає.

За ним славне товариство, як той мак. як той мак
Ніженьками вибиває в оден такт, в оден такт.

Межи ними пан хорунжий, хоругов як той цьвіт
За нев підуть козаченьки аж за море, на край сьвіт.

А преславний осавула чогось бров насупив,
І козацкі свої вуса аж за вуха закрутив.

Ой, ти славний осавуло, не сумуй, не сумуй!
А із нами козаками погарцюй погарцюй:

Ой, ти славний осавуло, не вдавай ся в тугу,
Вийде слава козацкая з Великого Лугу!

Лиш ставаймо милі братя, в оден ряд, о ден ряд
І наперед поступаймо, анї кроку взад!

Переймім ся, милі братя братским духом новим
І за наше право стіймо з огнем в груди сьвятим

А пропадуть вороженьки мов туман, мов туман
І хлоп руський в своїї земли стане пан, стане пан.

І зас'яє нова зоря на весь край, на весь край.
І від Тиси до Кубаня стане рай, стане рай!

ГЕЙ, НА ГОРІ ТАМ ЖЕНЦЇ ЖНУТЬ.

Гей, на горі там женцї жнуть: (2 рази)
А по-під горою, по-під зеленою козаки йдуть.

По-переду Дорошенко: (2)
Веде своє військо, веде запорозке хорошенько.

По серединї пан хорунжий:
Під ним кониченько, під ним вороненький грає дужий.

А по-заду Сагайдачний: (2)
Що проміняв жінку, віддай тютюн люлюьку, небачний.

Менї з жінков не возить ся: (2)
А тютюн і люлька козаку в дорозї знадобить ся.

Гей, хто в лїсї, озови ся:
Та викрешем огню, закуримо люльку, не жури ся.

МАРШ СІЧОВИЙ.

(Сьпіваєть ся на ноту: "Соколи, Соколи")
Написала Віра Лебедова.

У Сїчи! у Сїчи! гуртуймось, брати,
Най слава козацка возстане,
Най клич наш побудить дрімучі хати.
Взиває зривати кайдани.

Боролись завзято колись-то дїди,
Кістками степи укривали,
В кітлах розжарених палились они,
На палях у Турка конали.

До бою! до бою! зве поклик і нас,
Та не на ружниці, шаблюки,
Инакша днесь збруя, инакший бо час,
В нас збруя просьвіти і злуки.

Доволї сварились колись-то дїди,
Пора нам єднати ся нині,
Лиш в лучности сильні добудуть сини
І волї і щастя Україні.

Гей хлопцї, молодцї! як мур всї тверді,
Погляньте на стяг наш там на горі:
"Усї за одного, оден за усї!"
Сіяє на нашим прапорі.

Доволї ходили в ярмах вже дїди,
До волї згинали й нам спину,
Лиш сьмілим завзятєм поставлять сини,
Вільну, самостійну Украіну!

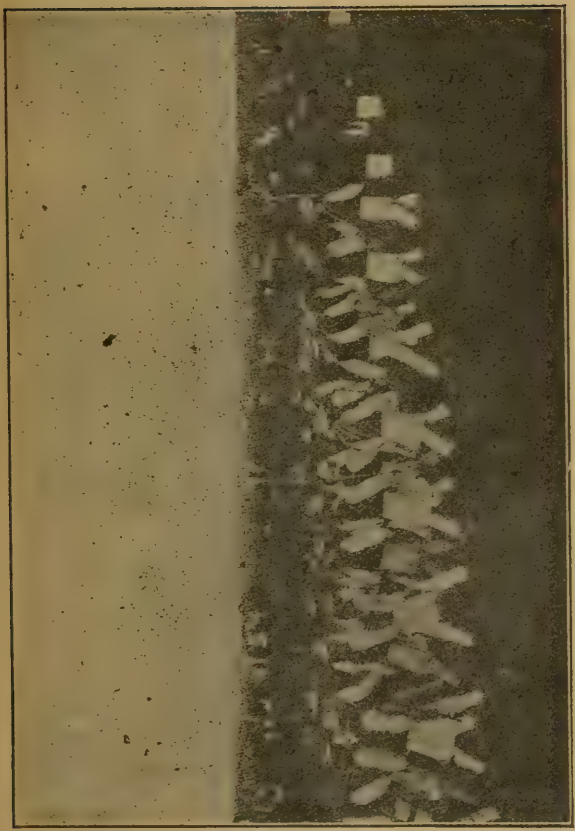

Пяте загальне сьвято сїчове в Станїславові.
Похід заходить на майдан сьвята.

СІЧОВА ПІСНЯ.

Написав Клим Обух і Ос. Довганюк.

На улиці сурма грає (2 р.)
Гей! То Січ в похід виступає. (2)

Пусти мене, моя мати, (2)
Гей! та за Січев вандрувати, (2)

Буду тобі день орати,
День орати, день косити,
Гей! три днї ціпом молотити. (2)

Літа орел небесами (2)
Ьей! та над нами козаками! (2)

Гей! ти орле ти соколе, (2)
Гей! поведи нас в чисте поле. (2)

За Русь нашу Україну (2)
Гей! мем боротись до загину. (2)

Буйний вітей повіває (2)
Гей! там "Січ" вправи відбуває. (2)

А гаката подуріла (2)
Гей! як червоні ленти вздріла. (2)

Ми ся, братя. не лякаймо (2)
Гей! в товариства ся єднаймо (2)

В товаристві тая сила (2)
Гей! що гакату ме дуспла. (2)

Не будем їх виганяти (2)
Гей! самі будуть утїкати. (2)

Руські хлопці радикали (2)
Гей! "Сїч" козацьку заснували. (2)

В кождім селї на Підгірю (2)
Гей! Наша слава ходить в пірю. (2)

Кождий хлопець, як та перла (2)
Гей! та сьпіває "Ще невмерла". (2).

СЇЧОВИЙ ПОКЛИК.

На ноту "Мир Вам Братя", сьпіває ся до врпав.

Не миритись, милі Братя
А боротись нинї нам,
Бо шаліє кат завзятий,
Смерть голосить Русинам.

Гей! у бій ставаймо разом
Грудь при груди до ряду!
Кров житє не жаль віддати
За нарід і вітчину.

Гей, у 'Сїч" товариство!
Кличе сурма кошова,
Най воскресне Запорожців
Давна слава та грімка.

Разом Братя, під прапор наш,
Най нас клич єго веде:
Тілько сьмілі пут не знають,
Тілько сьмілих воля жде!

Віра Лебедова.

МАРШ СІЧОВИКІВ.

(Посьвята II. січовому сьвятови, що відбуло ся 28. червня, 1903 р.)

Гей та вставаймо руськії люди,
З сну вікового будім ся,
Ліпше зітхнесь нам, гірше не буде,
На людий других дивім ся. .

Встаньте старії, встаньте і дїти,
Встань, хто українську кров має!
Годї в дрімотї й нинї сидїти,
Як нас весь сьвіт висьміває!...

Гей, вже полудне, сонце аж просить,
В полумях вся Русь сьвятая...
Працю мужицьку вітер розносить,
Іскрами сипле й метає!...

Гей, та не даймо Руси горіти,
Рідну вратуймо хоч стріху,
Щоб нам зі встиду не паленїти
Всїм ворогам на потїху...

Гей, та ратуймо власную долю,
Маймо хоч дрібку сумлїня,
Щоб не копали в студени й болю
Рідниї нам поколїня.

Можна огонь ще братя вгасити,
Лиш всї гуртуймось у "Сїчи",
Хлїба не будем тодї просити
І сьміло всїм глянем у вічи...

Шкода значная, хоч не така ще,
Щоб нам єї не відбити,
Будучність наша, заживем краще,
Тра лиш хотїти й робити...

Гей, розбидїть ся, в ряди ставаймо,
Хай з нас не бракне нїкого,
"Сїчи" усюди та закладаймо,
Боронім добра свойого — —

ПІСНЯ

на заложенє першої "Сїчи" в Завалю над Черемошом, 5 мая, 1900 р.

(На ноту "Козак пана не знав з віка".)

Про Сїч славну, Запороже
Сьпівав батько наш Тарас,
А ми тепер заложили
Над Черемшем "Сїч" у нас.

Хоч упала Сїч днїпрова
Й веселять ся вороги,
То ми тепер над Черемшем
Кіш козацкий завели.

Нехай знають вороженьки,
Що козацкий дух не вмер,
Що як давно процвитав він,
Так цвите він і тепер.

Шуми-ж, бистрий Черемоше,
Неси вістку нічю й днем,
Що ми хочем поборотись
Із неправдов і вогнем.

І ти шуми, синий Пруте,
Нехай знають братя всї,
Що ми поміч найти можем
Лиш в козацькому коші.

Тож єднаймось, милі братя,
Заведїм житє нове,
Нехай росте і кріпшає
Товариство сїчове.

А що батькам не удалось,
Ми довершим залюбки,
Впаде ворог коли грянуть
Радикали козаки.

Клим Обух.

НАША СЛАВНА УКРАЇНО!

Наша славна Україно,
Прабатьківська земле мила,
Ми за Тебе без упину
Мем боротись кілько сили.

Дорога Твоя нам слава,
В серцю нашім Ти єдина,
Мила там, де степ широкий,
Мила там, де верховина.

Наша славна Україно,
В нас для Тебе серце бєть ся,
Повитаєш долї днину,
Свобода Тобі всьміхнеть ся.

Як ту землю не любити,
Таж за ню серце гине,
Ах, для неї тілько жити,
Для вільної України!

Хоть козацтво у могилї,
Ми для Тебе ще живемо,
Ворог вбить Тебе не в силї,
Проч гонить єго будемо.

Ми Тобі здобудем долю,
Краю рідний, укоханий,
І прогонимо неволю
І розломимо кайдани!

Циль. Яричевський.

ГЕЙ ГУК, МАТИ, ГУК.

Гей гук, мати, гук,
Де козаки пють,
І веселая та доріженька,
Куди вони йдуть.

Кудиж вони йдуть
Тамбори гудуть:
Поперед себе тай вороженьків
Облавою пруть.

Зібрались вони
Під рясні дуби:
Та й чекають пана отамана
На раду к собі.

Отаман іде,
Як голуб гуде:
Та під білою та березою
Головку кладе.

"Отамане наш!
Не дбаєш за нас:
Бо, бач, наше славне товариство
Як розгардіяш?"

— Не бійтесь, брати,
Ставайте в ряди,
Та підемо разом добиватись
Собі свободи.

Собі і усій
Вкраїні сьвятій!
Гей-же "Сїче", славне товариство,
У преславний бій!

"СЇЧ" В ПОХОДЇ.

Написала Віра Ледева.
Музика Дениса Сїчиньского.

Сурма грає, в ряд ставай!
Червоніє ленти цьвіт,
Позір молод хлопче май!
В право! в лїво! Сїч в похід!

Машерують, пісньлунає,
Підоймає в жилах кров,
В такт оден всїм серце грає,
Спільна думка морщить бров.

Вють ся наче довгий змій,
Курень в похід! крок держи!
Мов герої йдуть на бій
Та не крови, не з людьми.

Як ударить дзвін в трівогу,
Як затліє стріха хат,
Линуть хлопці на подмогу,
Чи там ворог чи там брат.

Наче в танець Сїчовик
У огнисту скаче піч,
Бо до жару з діла звик,
Бо страху не знає "Сїч".

А за труд свій за посьвяту
Лаврів слави не беруть,
Бо найкращу дасть ім плату
Власне серце, власна грудь.

СПІВАНКА ЛЮДИЙ ПРАЦІ І НАУКИ.

Написав Александер К-а.

Шалїйте, шалїйте, скажені кати!
Годуйте шпіонів, будуйте тюрми:
До бою сто тисяч поборників стане,
Пірвем, пірвем, пірвем ті кайдани!

За правду, за волю ми станемо враз,
Ланци нї багнети не пострах для нас,
Бо вольного духа не скути в кайдани,
Біда, біда, біда вам тирани!
Робітники духа! робітникам всїм
Ми руки подаймо, на бій їх ведїм,
Бо спільна усїх нас злучила недоля:
І труд, і піт, і кров, — кнут і невола!

За правду за волю і т. д.
Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть,
І поклик рокоче: вставайте народи,
Прийшла пора, пора, — день свободи!
За правду за волю і т. д.

Підвалини сьвіта валять ся старі,
Поблїдли нероби, прожать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всїх, для всїх, для всїх рівні права:
За правду за волю і т. д.

І вольні народи, як добрі брати
Полинуть до сонця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигне ся і наша родина: —
Одна, сильна вільна Україна!....
За правду за волю і т. д.

ХЛОПСЬКА ПІСНЯ.

Ой там орав мужик край дороги,
В него воли сиві круторог:и.
Крутороги сиві проганяє,
І такую собі піснь співає:

Гей! Ти мужичіє, Братя милі!
Що маєм робити сеї хвилі?
Розбив Москаль нашу "Сїч" єдину,
Узяв у неволю Україну.

Та є такі драби межи нами,
Що хотять робить нас Москалями!
Гей ви москвофіли ви кацапи,
Гей ви проклятущі рубльохапи!

Таж то чути всїми вже сьвітами,
Що москаль бє нарід нагайками,
Нашу рідну мову зневажає,
Тай ще нас хахлами називає.

Тай ви, народовці, під'упали,
Щосьте з кацапами разом стали.
Хоть ви патріоти на папері,
а що ви робили в "новій ері"?

Ляхи вам у очи зазирали,
А ви наші віча розбивали!
Бо вам із народа та вигода,
Щоби дерти шкіру із народа.

А ви, лазуїтські Василіяни,
Ідіть до Африки між поганів,
А нам вас до хріну тут потреба,
Ми і без вас трафимо до неба!

Ой вже давно тії часи втекли,
Як ви людній живцем в огни пекли:
Миж не дурні вівці в чистім полю,
Щоб ви в римську вели нас неволю.

Тож як стануть разом людські дїти,
Будете тїкати аж сопіти. —
Ой та задуднїло в синих горах,
Що пани шахрюють при виборах.

Та не дадуть ради навіть ґрафи,
Як ми вхопим хлопські параґрафи.
Та заплачуть ревно паньскі дїти,
Як ми зачнем страйки заводити.

Та і хруням стане в очах темно,
Як ми на них бойкот покладемо.
Най же дрожить зволоч сяка-така,
Бо ми внуки Ґонти й Залїзняка.

Нехай враже серце страх стискає,
Бо в нас козацька кровця грає,
Най по цїлім світї ідуть вісти,
Щоми радикали — соціялїсти!

Клим Обух.

МАРСЕЛЬЄЗА.

(Гимн з часів великої французької революції).

Вперед вперед сини родини!
Славутний день вже наступив,
Супроти нашої країни
Злий ворог прапор розпустив. (2 р.)
Чи вам не чуть, які по селах
Усюди стони роздались?
На наших крівних невеселих
Ворожі списи піднялись.

До збруї, громадо!
Ставаймо в ряди,
Щоб вражою кровю
Золить борозди.

Чого шука отся ватага
Рабів обурених на вас?
Кого ляка єї зневага?
На кого пута ті? На нас! (2 р.)
На нас, бездольні громадяни,
Хотять той сором нанести,
Щоб кинуть знов на нас кайдани
Та під неволю підвести!
До збруї, громадо! і т. д.

Нї, трепотїть ви, людоїди
І ви ганебні зрадники!
Ось, ось час помсти наш надійде,
На вас знайдуть ся местники (2 р.)
Підіймуть ся і старі і молод,
Не забракує юнаків, —

Навіють вам на серце голод
І потрощать вам всі кістки.
До збруї, громадо! і т. д.

О ти, сьвятая любов родини,
Ти нашу помсту уміцни!
Ти волю нашої країни,
Єї ти честь відборони! (2 р.)
Під нашим прапором побіда
Хай з'явить ся на поклик твій,
Потім на нас на вічні лїта
Свободи духом ти повій!
До збруї, громадо! і т. д.

ПІСНЯ

коломийских студентів-вандрівників з 1885 р.

Раз два! раз два! вперед хлопці,
Ми вандрівники!
Ідем через лїси-гори,
Гей-би козаки!
Нас не мучать труди,
Радість нас кріпить,
Де лиш глянем всюди
Пісньжитя звенить!

Раз два! раз два! Вільним кроком
Дуже не спішім,
Розглядаймось на всї боки,
В села повернім!

Там жиє наш нарід,
Рідні Гуцули,
Довідаймось братя
Що роблять вони.

З верха на верх і в долину
Звернім до колиб,
Довідаймось, чом в тих горах
Схне Гуцул, як гриб!
Даймо єму раду,
Щоб збудивсь зі сну,
Щоб лучивсь в громаду
І гнав з гір біду.

Шумять води, гучать струї,
Садять з скал мов грім,
Ідем несем гнів, месть в серцю
Гнобителям всім!
Русе — Україно,
Сліз не проливай,
Ми за тебе згинем,
Засвитає рай!

ХОР СїЧОВОЇ ВАТАГИ.

(На арію "Шумі Маріца".)

Горе приспали рідну хатину—
Неволя тисне руську родину —
Марш! Марш козаки всї враз —
Раз, два, три! вже бо слушний час!

Край посмутнів наш, села завмерли —
А вороженьки духа нам сперли...
Марш! марш!...

Чи слїз гіреньких плисти муть ріки,
Чи вже пропали всї ми на віки?
Марш! марш!...

Гейже до працї: бурян полоти,
Горе - неволю нам побороти!
Марш! марш!...

Серцем боротись, дїлом дїлати,
На все прогнати вороха з хати:
Марш! марш!...

І запалити сьвітло просьвіти,
Братнюю душу теплом огріти...
Марш! марш!...

І укріпити єдности дїло,
Стати всїм разом, як одно тїло...
Марш! марш!...

А як здобудем нову хатину —
Трівай здорова, руська родино!...
Марш! марш!...

Рідна Україно, трівай здорова:
Наша задача уже готова!
Марш! марш!...

МАРШ КОШОВОГО.

Гей, ти батьку, кошовий,
Гей, в тебе голос громовий,
Та загреми, загуди,
Та на вправи нас веди.

Вийшов батько на гору
Тай опер ся о скалу,
Важку думу задумав,
Вірла оком поглядав.

На широкий неба звід,
Як сягає руський рід.
Гей ви хлопці, леґіні,
Товариші сїчові!

Куди з вами вандрувать,
Щоб спромогчи супостат?
Чи на моря край сьвіти,
Чи в чужії наймити?

Чи у дома лихо прать,
В нуждї братів ратувать?
Гляньте, братця соколи,
Сюди й туди навкруги!

З наших горів красоти
Лишили ся лиш хребти,
А на долах з буйних піль
Не збирають лиш кукіль.

А що видруть з тучів гри,
Тото нищать пожари,
То громові, то від бур,
Від всіляких секатур.

Гей ви хлопці, цьвіт, краса,
Сило й славо ти наша,
Гей до Січи разом в ряд,
Гасіть пожар курних хат!

Най не нищить все до пня
Огонь, злидні, крамола.
Осаули, четарі,
І всі разом рядові.

Гордо й сьміло без страху
По драбині, по даху!
Вперед в дим і в жар іскор,
Добро других наш прапор.

Гей ви хлопці, козаки,
Кождий книжку до руки
І мотайте все на ум,
Темноту возьміть на глум.

Пізнайте ясний сьвіт, —
І друг дурга полюбіть,
То Січ мати зацвите
І всім добро принесе.

Павло Думка.

СїЧОВИЙ МАРШ.

Наша Сїч нам — рідна мати,
А убогий край — наш батько,
Ми придбать їм волї хочем
І осьвіти й сил багацько...

Наш народ братерство любить,
Вбогим він за оборонця,
Сповнен віри він сьвятої
В царство правди, царство сонця!

Христя Алчевська.

СїЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту "Ходїм затю за лїсок" з "Сватаня на Гончарівці.")

Ходїм, братя, всї у "Сїч",
сердаки знїмемо з плїч,
там веселі парібочки,
постаємо у рядочки,
там без трунків, бійки й злости
вимуштруєм хлопські кости,
що віками гнулись
в рабському ярмі.

В "Сїчи" самі козаки,
самі чесні юнаки:
там справдешні патріоти,

долю чорну хтять збороти,
хлопське лихо гнать сьвітами
і руками і ногами
і здобудуть Вкраїні
мир, гаразд і рай.

В "Сїчи" славне право є,
там не їсть ся, анї пє,
там не бють ся пястуками
дармоїди з пияками,
там науку лиш вважають, —
за розпусту проганяють,
бридять ся там зради,
фальшу, темноти.

В "Сїчи". брате, крім наук,
є й забави, жартів гук:
там хоч шнапсом не заллєш ся,
все здорово посьмієш ся,
поговориш, пожартуєш,
і веселість в серцю
все будеш носить.

Хто до "Сїчи" вступить раз,
то на вічний уже час:
чи малий, чи бородатий,
там бадьорний і завзятий:
там давні небори труси —
сталисъ славні в цїлій Руси,
"Сїч" бо чордїчний
має на всьо лїк.

Гей-же, брате, всьо лиши,
"Сїчи" душу запиши,
кинь до чорта гірке з перцем,
їй віддай ся щирим серцем:
як охоти трошка маєш,
сам зміниш ся й не пізнаєш,
бо сїчовикови
в "Сїчи" тілько рай.

Хтож не в "Сїчи", той на вжарт,
торби сїчки є неварт,
тратить всюди, куда вступить,
ворог з него шкіру злупить,
той нї ради, нї розради —
в крайни нужду певно впаде,
де бо солїдарність —
сила там ї житє.

Тож не слухай брате, тих,
що лиш кривда йде від них:
в "Сїч" вступайте всї скоренько
і дорослі і маленькі,
щоб Вкраїну, рїдну мати,
у нещастю ратувати,
як колись козацтво
славне не ввесь сьвіт.

Осип Шпитко.

КОЛИ УКРАЇНА БОРБУ РОЗПОЧАЛА.

Коли Україна борбу розпочала
За свої права, за свободу,
То в народі зраду кацапня кнувала
Ширила в народі незгоду.
О честь вам, кацапські лайдаки,
За ваші роздори шкідливі:
Зазраду сухої діждетесь гиляки,
Рублї не поможуть цареві.

Наш народ не згине, побідити вусить
І сам ме рядить в своїй хатї,
Всю гниль він кацапс:ку здовить і при-
У бій, Українцї завзятї (дусить.
А всїх Ефіяльтів в додатку
За підлість, за зраду, за хулу
Їх власнії дїти пішлють на Камчатку,
Щоби і слїду з них не було!

ЧОМ? ЧОМ? ЧОМ?

Чом? чом? чом? Земле моя,
Так люба ти менї,
Чом, чом, чом, земле моя
Чарує там мене краса твоя?

Чим? чим? чим? манить мене
Пташнї твоєї сьпів, душистий цьвіт
Чим, чим, чим, манить мене (лїсів
Водиця струй твоїх. що тут пливе?

Тим, тим, тим, дівчино знай,
Бо тут ти перше сьвіт узріла в яри лїт,
Тим, тим, тим, дівчино знай,
Бо води ті, лїси, твій рідний край?

Тут, тут, тут, усї твої
Пролили кров свою за честь і свободу.
Тут, тут, тут, усї твої
Найблизші серденьку і дорогі!

ПОСТАВАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ.

(На ноту "Засвистали козаченьки").

Поставали козаченьки
Довщими рядами,
Загреміли сурми, труби
На бій з ворогами.

А як ішли козаченьки
До славного бою,
Зашуміли всї прапори
Їм над головою!

А як в бій йшли волї слави
Славно доґувати,
Присягали краще згинуть,
А стяг не віддати!

Присягали за Вкраїну
Житє положити,
І кайдани ворожії
З матери здоймити!

Пішли в похід козаченьки,
Тільки стяг ще мріє,
А за ними буйний вітер
По могилах віє.

Віра Лебедова.

СІЧОВА ШУМКА.

Товариші, товаришки, щож Вам написати?
Про Січ славну хіба дещо буду Вам сьпівати.
Хто до Січи записаний, лекше му жиє ся.
Бо до него січовичка кожда засьміє ся.

Прийде'д нему, привитає та ще й приголубить,
А хрунь з боку аж казить ся: "ото Січ ся любить".
"І я у Січ запишу ся — най се кождий знає,
Може й мене січовичка яка покохає".

Бо що козак давно робив, й тепер не забуде,
Бере ленту через плечі, та йде межи люди.
Козак всюди засьпіває, часом потанцює,
А хоть хрунї мліють з злости—він того не чує.

Тому, милі товариші, на се придивіть ся,
Та чимскорше йдіть до Січи, у члени впишіть ся.
Запишить ся всї до Січи, не тратьте надію,
Прийде козак у старости в найблищу неділю.

А старости для дівчини, як для кота сало,
Кожда-би ся записала, коби ся так стало.
Через того, козаченьки, на се памятайте,
З старостами хруньску хату кожду оминайте.

В СЇЧ СТАВАЙ.

(На ноту "Як засядем, братя, коло чари").

1 В кого стане сили і охоти,
В кого чесним жаром серце бє,
До борби за волю, до борби
В Сїч новітну з нами хай стає.
У здоровім тїлї дух могутний птах,
Підійме високо волї стяг.

2 А хто рабски спину вниз хиляє,
Хто ворожій силї йде під лад,
Для такого місця в нас немає:
Трус і зрадник підлий нам не брат.
Наше товариство не згинає плїч,
Вольна була й буде славна Сїч!

3 Сильні тїлом, завзятущі духом
Викуємо племя молоде,
Що не впаде під катів обухом
І наслужбу зрадї не піде.
Розбє кайдани, відворожить тьму,
Верне Українї свободу!

СЇЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту "Не сам я ся оженив").

Гей же братя, товариші, тримаймо ся разом,
Не пускаймо нашу кривду вороженькам плазом!
Гей! Гей! як жеславно жити в "Сїчи" ко-
заком,

У лентї ходити, звать ся юнаком.

Нехай вони із лютости затискають зуби,
Дїтька з'їдять, заким нашой дочекають згуби.
Гей! Гей! і т. д.

Лямполизи, сьвічкогаси на нас уїдають,
Завидують Сїчам слави, тай нас проклинають
Гей! Гей! і т. д.

А ми, братя, не біймо ся, бо нас є вже сила,
Вісїм соток кріпких Сїчий від батька Кирила!
Гей! Гей! і т. д.

Ой, зза гори вітер віє, березок колише,
Не дали нам хрунї ради, не дасть і Хомишин.
Гей! Гей! і т. д.

Ой, на горі дуби, дуби, на долї лїщина —
А хтож більшу славу має, як наша дружина?
Гей! Гей! і т. д.

Ой, дружино Сїчовая, яка в Тобі сила,
Що Ти усїх вороженьків страхом переймила!
Гей! Гей! і т. д.

Гей, хто Сїчи вірно служить, в того є відвага,
Хтож бо в світї відважнїйший, як наша ватага?
Гей! Гей! і т. д.

Тримайтеж ся, хлопцї, гостро, а ви, дїдки з пишна,
Котра дївка в Сїчи була та і за між вийшла.
Гей! Гей! і т. д.

Котра дївка в Сїчи служить, відбуває вправи,
То дістане чоловіка козацької слави.
Гей! Гей! і т. д.

Сїчовик в однострою.

ЗГАДКА.

Де Дніпро наш котить хвилі, рве стрімкі пороги,
Там країна все зелена, славний край розлогий:
Там козацтво виростало, слави, волі добувало,
Україна, Україна, славни край козачий!

Там де Чорне море грає, Бог, Дністер хвилюють,
Де шляхами, де степами чумаки вандрують,
Там за нарід і за славу, йшов козак на рать керваву,
Україна, Україна, славний край козачий!

І не стало Запорожа, вже нема гетманів,
Над степами України чути звук кайданів,
І мов сонця цьвітка в поли, воскресення жде і волі
Україна, Україна, славний край козачий!

Та не треба нам нарікати, ні дармо сидіти,
В нові Січи гуртуймо ся: України діти.
Січи знищать всю неволю, в Січах найде красщу долю
Україна, Україна, славний край козачий!

НУМО БРАТЯ, ПОКИ ЧАС.

(На ноту: "Дай нам Боже добрий час!").

Нумо, братя, поки час
Закладаймо Сїч у нас!
Щоб і з нашого села
Всяка нужда утекла!
Щоб з села, щоб з села
Всяка нужда утекла!

Бо найкрасша нині річ
Закладати всюди Сїч,
Перед нею має страх
Хитрий звір і гордий птах.
Ах, ах, ах, має страх
Хитрий звір і гордий птах!

Сїч нам силу тїла дасть,
В своїй хатї свою власть,
На погибель ворогам,
А на славу Русинам!
Ой нам, нам! Ой нам, нам!
Невмирущим Русинам!

Сїч хоронить від огню
Руську хату і сїмю,
І рознесе сьвітли луч
Від Карпат аж поза Збруч.
Сьвітла луч, сьвітла луч
Від Карпат аж поза Збруч!

Сїч розжене темноту,
Запануєм там і ту,
Як лиш єдність злучить нас,
То настане волї час.
Бо вже час! Бо вже час,
Щоб настала воля в нас!

В нас є сила, лише спить,
Натерпілись ми досить:
Пробудїм ю з сего сну,
А поборем всю біду!
Ой ду, ду! Ой ду, ду!
А поборем всю біду!

Най нас згорне всїх любов
Під Сїчову хоргов!
З нею підем і в огонь
В темну нічу, в білий день!
Гень, гень, гень! в огень!
В темну нічку, в білий день!

ВЕРХОВИНА.

(Николая Устияновича, коломийки, К. Обуха)

Верховино,, сьвітку ти наш!
Гей, як у тебе так мило!
Як ігри від пливе тут нас,
Свобідно, шумно, весело.

Пане брате товаришу, ой пара з нас пара!
Як пристанемо до Сїчи, буде панам вара!

З верха на верх, а з бору в бір
З легкою в серцю думкою,
В чересї кріс, в руках топір,
Буяє легінь тобою.

Тече вода з під города попри нашу хату,
Підем завтра, пане брате, на сїчове сьвято.

Ей, що ми там Поділя край!
Нам полонина Поділє,
А бори — степ, ялиця — май,
А зьвіря голос — весїлє!

Ой, дївчино, дївчинонько, не запишнюй губи
Як вберу сїчову ленту, то мене полюбиш.

Не вабить нас баришів лесть,
Коби лиш порох та цївка,
У Бога сьвіт, у людий честь,
Та овець турма, сопівка.

Пане брате осавуло, постав нас до звіту,
Піде слава козацькая по цїлому сьвіту.

Та коби пирс хребет із від
І медвідь шибнув лїсами,
Завіяв юг, заграв Бескид,
Черемош гукнув скалами.

Ой, ти батьку отамане, піднеси булаву,
Щоби стали козаченьки у одную лаву.

То ми то час, то ми то пісень,
Молодче, нуже в розвори!
Овечці сплав з кучерей плїсень
І далї, далї на гори!

Ой затруби, сурмаченьку, в сурму гогосненько,
Най зрадуєсь засмучене козацьке серденько.

Лїтом цїлим, би ніч, би день,
Хлопцї гуляють там наші:
Свобідна там вода, огень,
Довольно лїса і паші.

Ой, димно ся в Чорногорі, ой димно ся, димно,
Як пристанем до козаків не буде нам стидно.

Там пан не клав ланцухом меж,
Ворог не станув стопою:
Буйная там землї одеж,
Плекана пісней росою.

Ой, у лїсї гриби, гриби, у лузї підпеньки,
Якіж у вас, Сїчовички, личка румяненькі.

Там то бренить трембіти звук,
Щебече любо сопівка:
А як звіря завиє гук,
В челюсти плюне му цївка.

Ой, ти жвава Сїчовичко, такась ми миленька
Як у лїтї на нивонцї вода студененька,
Як у лїтї на нивонцї води ся напити,
Так з тобою постояти тай поговорити. —

СІЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту: "Щасть нам Боже").

Гей, козаче, встати час,
глянь, весь сьвіт давно встає!
чом же бракнуть має нас?
показімо, хто ми є!

На Україні засвитає,
лиш подаймо собі руки —
"Січ" велику силу має,
зникнуть хлопські горя й муки.

Гей, міщани, гей, хлопи,
чом розбрились ви в розтіч?
чом, гей, струхлії снопи,
гниєте всї день і ніч?

Доста, братя, в нуждї гнити.
брать заплату нагаями,
час житєм вже власним жити
і зірвати з шахраями.

Що болить нас, що пече,
знаєм братя, з хлопських віч:
сон дрімота не втече,
перш усього: книжка й "Сїч'.

Тож всї, братя, до одного
у мужуцьку "Сїч" вступаймо,
від старого до малого —
України бить не даймо.

Хоч з "високих" ген "кругів"
йде на "Сїчи' кепска вість —
то ми сьміймось з воропів,
бо нас в купці враг не з'їсть.

"Сїч" на тих лиш ворохує,
що осьвіту проч кидають,
"Сїч" таких лиш бойкотує,
що мужицтво обкрадають.

Гей, хто Русин, ще й мужик,
кинь дрімоту власну в піч,
за зубами скрий язик,
тай гайда у славну "Сїч".

В "Сїчи" щастє, радість маєм,
в "Сїчи" воля й добра міна,
тут весело заспіваєм:
"Ще не вмерла Україна!"

Гриць Щипавка.

ДУМКА.

(На ноту: "Розвивай ся ти, високий дубе").

Сумно менї жити в сьвітї,
Бо волї не маю —
От тепер я про Україну,
Про Матїр згадаю.

Що вона також у неволи,
У тяженькій плаче. . . .
Коли-ж уже пробудить ся
Те серце козаче?

Коли стане у нас славне,
Нове Запороже?
Коли мати вороженьків
Усїх переможе?

Бо той ворог єї грозить,
Як вихор по лїсї,
Рад-би єї доконати,
Як ластівку в стрісї.

А то, братя, не ластівку,
Не муху здушити —
Як розум, маєм волю,
Тра ся боронити.

Бо Україна, рідна мати,
Невинна сумує,
За свободов, як голубка,
Гуде та воркує.

Сумно гуде — голос чути
По усїй Українї:
"Ци ви спите? Пробудїть ся,
"Сини мої рідні!

"Ци забули рідну Матїр,
"Як за вас боролась,

"Ци забули, як я давно
"На ножах кололась,

"Як в кровю червонілась,
"Як вогнем палала?
"Доле тяжка — десь козаків
"Завзятих приспала:

"Десь приспала? Де подів ся
"Козак роз'ярений?
"Чого тепер рід козацький
"Такий опущений?"

Не вмієте, братя, жити
По козацьки в сьвіті.
Не дарував козак свого,
Хотьби й смерть зострітив.

Повій, вітре, повій, дужий,
Та втвори могили,
Збуди гетьманів відважних,
Що край боронили.

Збуди наші хлопські серця
З просоня твердого,
І навій в них козацького
Завзятя премного.

Ой повіяв тихий вітер
Збудив Запороже,
Збудила ся й та Сїч славна,
Що братів споможе.

Покаже ся наша слава,
Що Русь не конає,
Що хлоп темний пробудив ся
І волї шукає.

А ми, братя, не дивім ся,
Що кричать падалюки,
Що раді-би нашу Матїр
Знова взять на муки.

Не лишаймо брата свого,
Щоб жив у неволи.
Всюди "Щїчи" закладаймо,
А поборем горе!

Михайло Кузич.

ПОХОРОННИЙ МАРШ.

Ви жертвою в бою нерівнім лягли
З любови до свого народу.
Ви все віддали, що за його змогли,
І щастя і честь і свободу.

Нераз ви конали в вязницях брудних,
Свій суд беззаконний над вами
Катюги судді вирікали, і ви
На смерть волочили кайдани.

А деспот гуляє на учті гучній,
Неспокій вином заливає,
А грізні слова на двірцевій стїні
Огниста рука розставляє:

— "Надійде ось час і повстане народ
У силї могутній — свободї.
Розкине усе, що гнїтило його
І сваже напастникам — годї!..."

За вами борцїв свїжий полк уже йде
На смерть і погибель готовий!...
Прощайте же, братцї, ви честно пройшли
Велику дорогу любови...

СЇЧ ІДЕ!

Загреми, могуча пісне!
Срібні задзвонїть лїтаври!
Пекло най з досади трісне!
Ми ідем у бій, по лаври!
Тільки разом грудь при груди,
Недаремні будуть труди,
Ворог нас не переможе,
Ми бо Сїч, ми Запороже!

Як широка Україна —
Червонїла кров степами,
В нїй бродили по колїна —
В нїй лягли батьки з синами.
Та зродились сили нові,
Що до бою все готові,
Ворог нас не переможе,
Ми нова Сїч — Запороже!

Малиновий стяг над нами
Шепче кату - супостату:
Добрим ми братам — братами,
А лихим дамо заплату!
Не дозволимо на силу
Укладать себе в могилу,
І ніхто нас не заможе,
Невмируче Запороже!

УКРАЇНСЬКИЙ МАРШ.

(На ноту "Гей, не дивуйте, добриї люде").

Гей ізгадайте, братя — Українці,
Чим ми на світї бували,
Як волю людську, край наш коханий
Всї ми гуртом ратували!

Гей ізгадайте, знову вставайте:
Рідний народ у неволї:
Будем боротись і працювати,
Щоб нам добити ся долї!

Крови не хочем ми проливати,
Будем, як братя, робити,
Щоб Українї знову придбати
Волї сьвятої й осьвіти.

Воля, осьвіта, рівність, братерство
Збудять ізнов Україну, —
Будем за цеє, братя, стояти,
Будем стоять до загину!

Нас не злякають муки — кайдани:
Правда є дужча за муки —
Даймо-ж на працю для України
Серце і розум і руки!

"ГЕЙ ПОЗІР!"

Чи то буря, чи грім,
Чи гуде хмаролім,
Що земля на сто миль стогне грізно?
Люди йдуть, як той бір,
Чути сурму. "Позір!
В ряд ставай, щоб не було запізно!"

То двигнув ся в поход
Український народ,
Щоб здобути собі лучшу долю.
Най ревуть боруни,
Та най бють деруни,
Він як повінь розлєть ся по полю.

Дож є сила така,
Щоб спинити могла
Весь народ, як він з місця двигнеть ся..
Чути клич: "Гей позір!"
У руках блис топір,
Дух росте, серце молотом бєть ся.

СІЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту: Чи-ж се тая керниченька).

Чиж то тоє товариство,
Що піп виклинав?
Тай староста з жандармами
Його розганяв?

Гей! Гей! тримаймо ся,
Вороженькам не даймо ся,
Побіда буде!

Один дав-би нас у пекло,
Другий в кримінал,
А знов иньший з глузду сходить,
Що хлоп радикал. —
Гей! Гей! і т. д.

Най всї темні й чорні духи
Дадуть нам спокій,
Хлоп вже нинї не худоба,
Має розум свій.
Гей! Гей! і т. д.

Ми лиш хочемо для себе
Право се найти,
Що його нам зрабували
Вороги — кати. —
Гей! Гей! і т. д.

Ми не можемо держатись
Всїх попівських рад,

Ми самі завести хочем
В сьвітї кращий лад. —
Гей! Гей! і т. д.

Знайте, наші вороженьки,
Що ми козаки
І за нарід український
Віддамо й житє.
Гей! Гей! і т. д.

ГЕЙ МОЛОДЬ УКРАЇНСЬКА.

Гей молодь Українська,
Під прапор стань,
Спини люту бурю,
На будуче глянь.

Насталь свого духа
І в огонь жени,
У бій за Україну
З ворогами йди.

Під стяг малиновий
У ряд сїчовий
Ставай сьміло й бодро,
Хлопче молодий.

До Сїчи гуртуй ся
І у Сїчи будь,
За рідну Україну
Настав свою грудь.

Бо лише у Сїчи
Ти правду знайдеш
І сьміливим кроком
Наперед підеш.

ГИМН.

Побідна пісне, загреми,
доволї вже терпіли ми
знущання, муки і обид!
терпіти дальше навіть встид!
З краю обид, терпінь могил
устань, хто каплю має сил —
в кого надії сьвіт не зблїд,
гей до борби, гей до побід!

Не вижидати нам чудес,
щоб сам зі себе ворог щез,
не скинуть ласки небеса —
самі творімо чудеса!
Огонь із душ, зі серця грім
сильною волею крешім!
В кого надії сьвіт не зблїд
гей до борби, гей до побід!

І милосердя не зносїм —
ми завелись нераз на́ нїм,
колиб інакше думав Хміль,
ми малиб жито, не кукіль!

Україно, втихне плач твій, стон, —
ми йдем по жизнь, а не по скон!
Гей кого надії сьвіт не зблїд —
гей до борби, гей до побід!

ПОКЛИК.

Хоть руки нам скував ланцух,
То в гору серце, в гору дух!
Хоть ніч, осьвіту розпалїм,
В перед ідїм, в перед летїм!
Від Дону до верхів Карпат
Оден одному будьмо брат,
Оден одному будьмо друг
І там де Сян і там де Буг.
Чекає нас велика річ —
Воскресне Сїч.

ГЕРОЇ.

Перед боєм були як титани,
всї що в бій йшли великий, завзятий
за ідею, за щасте тих братий,
що стогнали під гнетом неволї
і чекали яснїйшої долї
і героїв, що зломлять кайдани.

І слів сильних полила ся сила,
і клали ся всї душу покласти,
щоб ворожій не гнути ся власти...
І кляли ся, на стійцї стояти —
радше вмерти ніж стяг свій піддати,
ніж звинути ідейности крила.

А як в бій йшли — то пісня лунала...
І ступав полк за полком у бої
з кличем віри як гомін грімкої:
що неправду сьвіт правди ноборе,
що просохне столїтне кривд море,
що сьміливим все доля сприяла.

Та героїв малїли громади...
Ренеґатів зростали фалянґи,
що не бій їх маниз, тільки ранґу,
не кровава заплата жовнірів —
а розкоші лискучих ковнірів,
Місто лаврів на чолах— стигм зради.

А як знова судьба всїх злучила,
то колишних огнистих титанів —
лиш гурток ще остав ветеранів,
що чужі їх і свої зранили,
і на чола вінки з терня вбили,
а зневіра в щерть серце налила.

І вже слів там не було могучих...
Почислити себе іно встигли
і згадали тих, що стяг відбігли —
І тих других, що в бою сконали,
а кайданів такой не зломали...
Слоьа стихли у сльозах пекучих.

ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

По борі, по темнім не буря гуде —
то гнів ворогів по Україні іде.
У крови, у братній справляє свій пир
і мозки і груди ссе підлий опир.
Здаєть ся — сини вже України мертві—
а преці встають все завзятці нові.

Козак-невмирака не впаде, вмре —
і ляцкая злість його не зітре,
ні підлість московська, ні Сибір, ні кнут
ні давні батьківські протини, ні блуд
не вдіють оттого, щоби він іщез,
бо він вже душею і серцем воскрес!

Воскрес він душею і серцем, жиє
і крильми надії об небо бє
і дзвонить на сьвіт весь ту пісню одну:
Вставай, Україно, з поганого сну,
І з вірою тою в спасенє сьвяте
в борбі тій у велита силу росте.

Вставай, Україно! Ти довжна бо жить,
щоб дїло велике на сьвітї робить!
Терпінєм—премудра, сьвіт правди новий
усьоми ти сьвіту, побідна, відкрий!
Вставай, Україно! Ось ангел іде
неволених народів... кличе Тебе!

ЛУНЯЄ ПІСНЯ.

(На ноту: "Горе приспало".)

Лунає посня,
Прутом несеть ся,
На тихих филях
У море лльть ся.
Гай, Гай,
Чорне Море грай,
Раз, два, три,
Час вже до борби.

Човен дрімає
В тихім вирею,
З нього спливає
Пісня борнею.
Гай! Гай! і т. д.

Тисяч козацтва
В ньому гукає,
А Прут до моря
Вісти зсилає.
Гай! Гай! і т. д.

Звіщає море,
Що йде козацтво,
Що вже настало
Нове юнацтво.
Гай! Гай! і т. д.

Що се козацтво
В бою завзяте,
З ним ся не в силї
Нїхто рівнати.
Гай! Гай! і т. д.

Що на Підгірю
І в горах всюди,
В "Сїч" лиш новітню
Тягнуть ся люди.
Гай! Гай! і т. д.

Що отамани
Там їх вправляють,
І вічно труби
Мило лунають.
Гай! Гай! і т. д.

Що рай там любий,
Любо там жити,
Хто лише хоче
Сїчи служити.
Гай! Гай! і т. д.

Море зачувши
Таку розмову,
Шле скоро вісти
У филь Днїпрову.
Гай! Гай! і т. д.

Щоб сповістити
Сїчи руїнї,
Щоб звеселити
Серце Украïнї.
Гай! Гай! і т. д.

Щоб вони стали
З нами до бою,
А тодї слава
Наша горою.
Гай! Гай! і т. д.

З нашого сьвята сїчового в Станїславові: Сїчовики перед вправами списами.

УКРАЇНА.

Написав Володимир Самійленко.

Наша славна Україна,
Наше щастя і наш рай!
Чи на сьвітї є країна
Ще милїйша за наш край?
І в щасливі й злі години
Ми для неї живемо,
На Українї й для Вкраїни
Будем жити й помремо...

Нас не зможуть супостати
Взяти в кайдани свої:
Ми бороним наші хати,
Наші тихії гаї.
Не вмирає наша слава,
Не вмирає наша честь,
Бо живе в нас сила жвава,
Бо робітники в нас єсть.

Гей, хто хоче всїм свободи.
Поєднаймось як брати!
Сонцем правди, сьвітлом згоди,
Боже, шлях нам осьвіти!
Хай забудеть ся недоля
І неслава давних лїт,
Щастя жрівне й рівна воля
Засіяють на ввесь сьвіт!

ВЕЧІРНЯ ПІСНЯ.

Написав Володимир Самійленко.

Тихесенький вечір
На землю спадає
І сонце сїдає
В темнесенький гай.
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнївилось?
Іще не лягай!

Сьвіти ще годину,
Бо рано ще спати,
Милуй нас як мати,
Теплом обгортай.
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнївилось?
Іще не лягай!

Без тебе так страшно
І темно на дворі,
Хоч місяць і зорі
Осьвітять наш край.
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнївилось?
Іще не лягай!

Не слухає сонце,
За гору сїдає,
І нам посилає
На всю нїч: прощай!
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнївилось?
Іще не лягай!

КУЙТЕ МЕЧІ

Міцно і солодко, кровю упившись,
Сплять вороги у ночі...
Тихо з повіток плуги витягайте,
Куйте в провалях мечі.

Стогнуть брати наші у тюрмах проклятих,
Ґрати залїзні рвучи...
Тихо з повіток плуги витягайте,
Куйте в провалях мечі.

Мати без сина і жінка без мужа
Плачуть, життя кленучи...
Тихо з повіток плуги витягайте,
Куйте в провалях мечі.

Мають знамена і бєть ся юнацтво,
Крови потоки ллючи...
Тихо з повіток плуги витягайте,
Куйте в провалях мечі.

НЕ ХИЛЯЙТЕ В ДІЛ ПРАПОРА!

Богдан Лепкий.

Не хиляйте в діл прапора,
Лиш держіть його високо!
І не знайте, що порока,
Страх нїкчемний, душа хора.
Хоть слїзми заходить око —
Не хиляте в діл прапора,
Лиш держіть його високо!

По камінню, по болотї
Йдїть невпинно, без вагання!
Хоть лице купаєсь в потї,
Не ставайте у роботї,
Від свитання до свитання.
По каміню, по болотї
Йдїть невпенно, без вагання!

Має беріг кожде море,
А по бурі йде погода.
Хто борбу веде — поборе,
Хто терпить лиш — тому горе!
Шкода слїз, терпіння шкода!...
Має беріг кожде море,
А по бурі йде погода.

Хоть поборе ворог тїло,
Але духа вїн не зможе.
Поки серце не змарнїло,
Йдїм до бою, бодро, сьміло,
"Ще не вмерла!"—так нам, Боже!

Хоть поборе ворог тїло,
Але духа він не зможе.
Піднесїм лиш свого духа
І розпалюймо до грани.
Хоть звалить нас заверуха,
Нарід обновить ся з духа
І обновлений повстане...
Піднесїм лиш свого духа
І розпалюймо до грани!

---

* * *

Ми не кинемо зброї своєї:
Наше військо сьміеть ся, бючись,
Наше військо в боях бенкетує,
Наше військо вмира, сьміючись.

Ми не зложим червоного стягу...
Кров червона із нас пролилась...
Власну кров ми ворожою змиєм,—
Гострі коси залїзні у нас!

Ми не підем з крівавого бою:
Наші други по тюрмах гниють,
Наші други в Сибіру конають,
Ми назад їм проложимо путь.

Ми не кинем боротись за волю:
Наші братя упали в борбі,
Їхня кров ще горяча на ранах,
Їхні рани горять ще в огні.

Ми не зложимо зброї своєї...
Дужі в нас і бажання, і гнів,
Ми здобудемо землю і волю,
І загоїмо рани віків.

Ми не підем з кривавого бою:
Наше військо сьміється, бючись,
Наше військо в боях бенкетує
І од куль умира сьміючись!...

О. Олесь.

ДО БАНДУРИ.

Брени, моя бандро.
Брени, не угавай!
Велично, не понуро
Співай про рідний край.

Ти бачиш злу недолю,
Сучасний стан гіркий.
То дайже згукам волю,
Узявши лад сумний.

І жалібно та гарно
Мов янголи святі,
Хай струни твої, панно,
Заграють золоті!

Щоб стихло люте лихо,
Вкорилось, як дитя:
Щоб в слухачів утіхи
Збудились почуття:

Щоб сварки всї завмерли
В недоленьки синів,
Щоб сльози їх, як перли,
Схід сонця заяснив:

Щоб їх натхнути духом,
Розжевріть в полумя:
Щоб встала спільним рухом
Рідненькая земля.

Брени-ж, бандуро, з тиха,
Брени, не угавай:
Козацькая утїхо —
Брени про рідний край!

Як славонькуж козачу,
Минулі ясні днї
Згадаєш — з жалю й плачу,
На другий лад зверни.

Веселої, гучної
Утни у добрий час,
Такої чарівної,
Як можна тілько в нас!

Щоб море захвилїло,
Щоб буря загула,
Щоб лихо занїміло,
Щоб доля розцьвіла!

Щоб грім ударив з неба,
Щоб мертвий стрепенувсь,
Щоб ворог, злий ганеба,
Як віск огня жахнувсь!

Щоб згинули на нивах
Руїн важкі знаки,
Щоб зраділи в могилах
Чубаті козаки:

Щоб хлопці і дівчата
Пішли всі у танець,
Щоб волю рідна мати
Зустріла накінець.

Брени-ж, бандуро, гучно!
Брени, не угавай —
Нехай гуляє бучно,
Радіє рідний край!

В. Залізняк.

ДО РУСЬКИХ ХЛОПІВ.

Чосьте, братя, потрухліли,
Що житя в Вас ледви чути?
Другі люде орють, сіють,
Ви сидите мов закуті.

Що за чари на Вас впали?
Чи хто лихом заворожив?
Наче цьвіти весняної
Зимний вітер поморозив!

Чи Вас злидні так здавили,
Що голови годі звести?

Чи Вам лячно може стало,
Світло правди між мир нести?

Чи в достатках раюєте?
Чи почестей позбирали?
Чи добились свого права,
Та сном праведним заспали?

Де Ви братя?! Обізвіть ся,
В кого душа не завмерла,
В кого серце в груди щире,
Лесть очей му не заперла.

Хто ще в живих — обізви ся!
Скажіть сьміло перед сьвітом,
Що Вас гонить в сьвіт за очи,
Що морозить навіть лїтом?

Обізвіть ся, братя хлопи,
Та питайте й собі ради,
Розбудіте думки й мисли
І лучіть ся до громади.

Скажіть сьміло всему сьвіту.
Що не хочете рабами
Лїта в ярмі коротати!
Що вмієте, так як другі
За честь, долю свою стати.

Обізвіть ся сьвітлі духи,
Щирі хлопскі патріоти, —
Розбудїте нове житє,
Щоби лихо побороти!

П. Думка з Купчинець.

В КРАЙ СВІТА ПОЛИНУ.

(На ноту: "Гей братя опришки").

В край світа полину,
За рідню Україну,
І там му боротись в борбі.
Житє я там зложу,
І печать положу,
На своїм козацькім гробі.

Там вітрець повіє,
Кайданє струшіє,
Україна повстане вільна.
А гріб мій стрясеть ся,
Дух волї знїметь ся,
Й по сьвіті розійдесь луна.

Ударють тамбори,
О синії гори,
І гріх по дебрах пійде,
Заблисне надія,
Мов чиста лелія,
І сонце нам волї зійде.

Задзвонять кайдани,
Упадуть тирани,
У пропасть — безодню на дно.
Знов ревнуть армати,
І трянуть палати,
На Днїпрі покажесь судно.

Всї ріки ся сплеснуть,
А борцї воскреснуть,
Що впали від шаблї катів.
Жупани знїмуть ся
І на Днїпр вдадуть ся,
До он-тих славутних берегів.

Знов "Сїч" залюднить ся,
Людом наповнить ся,
Й доволї там буде добра.
Не буде там пана,
Не буде й Івана,
Лиш буде там вольність одна.

ГАЙДАМАКИ.

Ми гайдамаки, ми всї однакі,
Ми ненавидим вороже ярмо,
Йшли дїди на муки, підем і правнуки,
Ми за народ житє своє дамо.

Не тїш ся, враже! Сотка поляже,
Тисяч натомість стане до борби.
За чорну зневагу склали ми присягу:
Вести борбу — поневолені раби.

Наша присяга: кривда, відвага,
Воля України, скривджених добро—
Ними ся клянемо, пок' живі будемо,
Ломить, палить, кайдани й ярмо!

Пірвем кайдани, які тирани
Кріпше і кріпше сковують що дня,
Бо ми гайдамаки, местники завзяті
Не боїмось куль, ножів ні огня.

НЕ ДИВУЙТЕ СЯ.

(На ноту: "Гей та вставаймо, руські люди").

Не дивуйте ся, добрії люди,
Що на Україні повстало:
Ой за Дашевом під Сорокою
Множество ляхів пропало.

Перебийніс водить не много,
Сім сот козаків з собою,
Рубає мечем голови з плечей,
А решту топить водою.

Дивують ляхи, вражії сини,
Що тії козаки вживають:
Вживають вони щуку рибаху,
Ще й соломаху з водою.

Ой чи бач, лаше, що по Случ наше,
По костяную могилу,
Як не схотїли, забунтовали,
Та й утеряли Україну.

О ШТРАЙКУ.

(На ноту: Ах пора приходить, треба умирати.)
Ах, жнива приходять, треба штрайкувати,
Посіпак з подвіря буком проганяти.

День, година утїкає,
А дїдич ся аж встїкає —
Готовім ся всї.

Бойкот разом з штрайком є тепер сучасний,
Обшарникам станесь він страшний і нещасний

Всї будуть ся гризти, жерти,
І волосє з лоба дерти,
Як прийдуть жнива...

Ґазети затрублять на всї сьвіта части,
Взивати муть Польщу і всї ц. к. власти,

Щоби "Креси' ратували,
Гайдамак всїх постріляли,
Як стеклих собак.

Та право державне стріляти не каже,
А хоча за правду де-хто й поляже —

Усьвятять того празнуки,
Що поніс смерть серед муки
За волю і честь.

Бідний обшарнику, що будеш робити,
Як житце й пшеничка стануть на пни гнити?

Тогди крикнеш: „Niech szlag trafi,
Wszystkie ruskie paragrafy!"
І в жебри підеш!...

Ах, хтож тобі в той час вижне і покосить,
Хто вже готовеньке у шпихлїр поносить?

На Мазурів лиш спусти ся
І машини теж держи ся,
А певно впадеш.

Мазури не глупі, щоби за пів — дармо
Робили і сили стратили на марно —

А й машина, мій ти пане,
Сама в полю дурнем стане
І не втне стебла.

І ви "лаціннїки!" час вже розум мати,
Й до нас, оборонців своїх, приступати!

Де хрунїв порода файна,
Там і нужда завше крайна,
Без хрунїв — то рай!

В 200-ЛЇТНЮ РІЧНИЦЮ.

зруйнованя "Сїчи" царем Петром за поміч в бунтї гетьмана Івана Мазепи 1709 р. проти Росиї.

Бють лїтаври гучні! Ясні сурми гремлять!
Іде Сїч, грають полки як море!...
Бунчуки піднялись, хоругви шамотять...
Через доли... і ріки... і гори!

Сїч іде... Сїч іде... Сїч іде з Чорногори.
Україна встає! Україна гуде —
Іде Сїч і клекоче як море!...

Трубить Довбуш з верхів: "Зруйнував цар нам Сїч —
Ми втекли в сині гори... з трубою...
Двістї лїт спали ми!... Стрепенула ся ніч —
Ми зірвались... і трубим: до бою!

Сїч іде...Сїч іде...Сїч іде з Чорногори..
Україна встає! Україна гуде —
Іде Сїч і клекоче як море!...

В нашій Сїчі давні Запорожцї встають!...
Голос труб кличе: в лави ставати!
Ми стаєм, в бій підем!... Перші стрільці гудуть,
Заревуть в Українї... гармати!

Сїч іде... Сїч іде... Сїч іде з Чорногори..
Україна встає! Україна гуде —
Іде Сїч і клекоче як море!...

На нас дивлять ся всї: наш Хмельницький Богдан,
Дорошенко, Мазепа, Виговський...
Всї гетьмани за вас!... всї кровавi вiд ран —
Гей кати! і ти, царю московський!...

Сїч іде... Сїч іде... Сїч іде з Чорногори..
Україна встає! Україна гуде —
Іде Сїч і клекоче як море!...

РЕКРУТ.

Ой із лїсу із темного вилїтала голубонька,
Виносила от гетьмана листи-письма пописані.
"Ходїм братя у лїс темний, вирубаєм три жереби
Та будем ся виміряти, кому, братя, припадеть ся
Піч кидати, списи брати, за ким буде плакать мати:
Чи за старшим, чи за меншим, чи за середульшим?'
А старшого та шкода, та шкода, в нього дїти дрібнії:

Середульшого та шкода, та шкода, в нього жінка молода:
Молодшому збирати ся, отцю, матцї поклакланяти ся.
Ой старшого батько хова, середульшого мати бере.
А молодший коня сїдлає, кона сїдлає, промовляє:
"Прощай батьку, прощай мати,
Рідні сестри, рідні брати!
Тодї мене згадаєте, як із двора ізгаєте
Тодї, батьку, заплачете, як на кони побачите".

КОЗАКИ В ГУСАРАХ.

Ой зацвила колинонька в лузї,
Тепер моя головонька в тузї,
Що всїх хлопцїв в гусари забрали,
Мене молодого офіциром записали.

Та дали-ж менї коня вороного,
Та післали мене попереду війска всього,
Та звелїли менї серед полку стати,
Та сказали менї в суремочку грати.

Ой ви грайте суремки, ви суремочки грайте,

Менї молодому жалю не завдавайте.
Та завдавайте жалю - тугу темному лугу,
Темному лугу, або коню вороному,
А нїж менї, парню молодому.

А не жаль менї а у дому нїкого,
Тільки жаль менї: матуся старая,
Матуся старая, сестриця малая.
Сестриця малая, а жона молодая.

СМЕРТЬ В МОСКОВЩИНЇ.

Стоїть явір над водою, в воду похилив ся,
Сидить козак у неволї, гірко зажурив ся.

Не хили ся яворонько, ти ще зелененький,
Не жури ся, козаченьку, ти ще молоденький!

Не рад явір хилити ся, вода корінь миє,
Не рад козак журити ся, так серденько ниє.

— Нехай ниє, нехай ниє. воно перестане,
До козака молодого журба не пристане —

"Ой рад би я не журитись, самі сльози лють ся,
Бо на мене молодого кайдани кують ся...

Хожу-нужу, хожу-нужу, як те сонце в лузї,
Чи я встану, чи лягаю, завше серце в тузї.

Летить орел понад море, тай летючи крикнув:
Ой як тяжко в сих сторонах, що я не привикнув!

Ой є в мене на Україні рідненькая мати,
Вона-ж мене пожалує, як свого дитяти:

Ой є в мене на Україні ріднесенький батько,
То він мене приголубить, як своє дитятко.

Ой поїхав в Московщину козак молоденький,
Горіхове сїделечко, ще й кінь вороненький.

Ой поїхав в Московщину та там і загинув,
Свою рідну Україну на віки покинув.

Казав собі насипати високу могилу,
Казав собі посадити в головах калину:

"Будуть пташки прилїтати, калиноньку їсти,
Будуть менї приносити од родоньку вісти".

В недїленьку рано всї дзвони дзвонили.
То по тому козакови, що сидить в неволї.

Тешуть явір, тешуть явір, тай вже обтесали,
Молодого козаченька на лавцї поклали.

Тешуть явір, тешуть явір, тешуть яворину,
Молодому козакови тай на домовину.

Атаману коня дано, а соцькому збрую,
Щоб позволив поховати козака з стрільбою.

Козака несуть, коня ведуть, кінь головку клонить,
А дівчина за козаком білі ручки ломить.

Та ломить вона, ломить з мизинного пальця,
Нема, нема тай не буде козака коханця.

Хилїться, густі лози, звідки вітер віє,
Дивіте ся, гарні очи, звідки милий їде.

Хилили ся густі лозй, тай вже перестали,
Дивили ся гарні очи, тай плакати стали.

Умер козак, умер козак тай тихая мова:
Лиш лишив єя кінь вороний, золотая зброя.

УКРАЇНСЬКО - НІМЕЦЬКИЙ

ПІДРУЧНИК

до

науки нїмецькоï мови з доданєм словарця

Того рода підручник є конечно потрібний для Українців, котрі уважають, що нїмецька мова придасть ся туть в Америцї, або в старім краю. З огляду на те, що наклад сего підручника нїмецькоï мови не великий, спішіть ся з замовленями.

— Цїна 30 центів. —

Набути можна в кождий книгарни, або пишіть прямо на адресу:

RUSKA KNYHARNIA

im. T. Szewczenka

168 E. 4th Str. — New York, Y. Y.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 10 08 11 08 002 0